

RAHVUS-  
PÄÄKIRJAKOOS

ENSV  
Rahvalik  
Rahvalik  
logu  
SP 2156

DÄASTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS



# SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 63

Tallinn, 1. oktoobril 1934

6. aastakäik

*Kui on saabunud lõikuse aeg.*



„... Iis ütles Jeesus oma jängritele: Lõikust on palju, aga pisut töötajaid. Sellepärast paluge lõikuse Issandat, et tema töötajaid oma lõikusele võtaks välja saata.“

Matt. 9:37, 38.

## PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,

101 Queen Victoria Street.  
Diriisi Pääkorter, Riga,  
Kenina iela 32 dz. 3-a.

### ERILINE TEADAANNE.

Kõik juhtivad ohvitserid pööraku tähelepanu lõikepüha pidustustele 1. ja 22. oktoobri vahel, mil peetakse erilisi koosolekuid, pannakse toime demonstratsioone, müüakse suadusi ja korraldatakse allertijumatteenistusi.



## Juhi märkmeid.

Meil on rõõm teatavaks teha oma lugejatele Ülemnõukogu koosoleku tulemuse, et Evangeline Booth on valitud uueks Kindrali. Komandör Booth on Päästearmee asutaja tütar ja on töötanud ühes Päästearmeega tema algusest peale. Ta tuleb oma kõrgele kohale kõigi Päästearmee juhtide usaldusega, ja tal on poolekoid sajatuhandetelt salvatsioonistidelt, kellel oli eesõigus pikkade aastate jooksul teenida teda ta ohvitseriks olemise ajal.

Oma tagasiminekul Amerikas, kus ta oli Päästearmee üldjuhatajaks, sai ta väga vaimustatud tervituse osaliseks. Kui tema laev saabus sadamasse, ümbritsesid seda mitmed paadid löös salvatsioonistide, kuna eriline palgatud laev ühes New-Yorgi linnaapäiga ja linnavatistusega saatsid laeva selle peatuskohani. Ülal õhus tiirles lennuk ja lendur päästas roose laevalaete komandöri auks.

Meie uus Kindral tahab alustada oma tööd 10. novembril, ja ma palun teie palveid ning poolehoiu avaldusi, et Jumal õnnistaks tema tööd juhina.

Jumal õnnistagu meie uut Kindralit!

Hiljuti olid mimesugused muudatused territooriumides. Üks meile huvitavam on kolonel Isely, Euroopa alamsekretäri ülendamine komandör-leitnantiks ja tema käsitamine territooriumi komandöriks Prantsusmaal ja Belgias. Komandör on mitu aastat töötanud rahvuslikus kui ka rahvusvahelises pääkorterites, kuna enne seda ta oli üldsekretär Prantsusmaal. Sellepärast on ta hästi ettevalmistatud oma uuele raskete ülesandetele. Meie soovime komandörile Jumala õnnistust. Saavutagu Päästearmee töö edu tema juhatusel ja järelevalvel.

Käesoleva kuu jooksul peetakse igas korpuses lõikepüha erilisi koosolekuid, demonstratsioone jne. Täielikke kuulutusi avaldavad vastavad juhtivad ohvitserid korpustes. Palun aidake neid vabatahtlikult sel ajal.

# OHVRIALTARIL.

Kirjutanud komandör Larsson, Norra territooriumi juhataja.

„Issand, võta minu süüd, täida Püha Vaimuga! Ära lase rõõmu, häda mind Su kätest kiskuda!“

„RÄÄGI, Issand, su sulane kuul-leh.“ — Sarnane oli noore Saamueli vastus Issanda kutsele. Ta oli antud Issandale juba enne tema sündimist. Ohvrit, mida ta ema pani altarile, viies teda pühakotta, ei võtnud Saamuel ise kunagi tagasi. Ja Issand tegi teda oma rahva karjaseks, kohtumõistjaks ning prohvetiks, kes oli õnnistuseks tuhandele.

„Räägi, Issand, su sulane kuul-leh.“ — Nii ütlesin ma ise kord, kui Issanda kutse ulatas minuni. Panin kõik altarile. Kõik, mis ülekohus, täis enesestarmastust ja ilmalikkust, aga ka kõik annid, mida Jumal annud mulle, või mida ta võis arendada minus, panin ma sinna. Ja Issand võttis vastu mu ohvri ja andis armu võtta hingi temale ning elada võidurikkast elu.

Sügis äratas meis tõsisemaid mõtteid. Siis tuleb meile meelde, kuidas kõik on kadunud. On aeg, mil te hakkate häid otsusi, mida murtakse ometi viiga ruttu; murtakse, sellepärast, et Jumala Püha Vaim ei saanud panna sellele oma pitseri; murtakse, sellepärast, et meie ei olnud valmis võtma enesele ristiga jälgima Õpetajat.

On ometi aeg, mil meie peaksime panema enese tervelt Jumala altarile, kui meie peaksime kuulma tema sõnumit ja minema välja täitma seda.

Saamuel võttis selle vastu — nii noor kui ta oli — ülesande, mida Jumal ootas, et ta pidi täitma. Muidugi oli tal põhjüst väriseda selle ees, sest see tähendas kohtumõistmist preestri Eli ja tema perekonna üle. Aga Jumalal ei olnud kedagi muud, keda ta oleks võinud saata, ja sellepärast ta pöördus Saamueli poole.

Võib-olla nende ridade lugejate seas on mõni noor mees või naine, keda Jumal tahab saata sõnumiga isale või emale või vanemale vennale või õele. Võib-olla ta tahab tarvitada sind ka õnnistuseks teile. Ära mõtle siis sellele, kes sa oled või mida sina võid teha.

Adjutant ja proua Gorski, diivisi sekretär, juhatavad erilist sõjakäiku Tartus oktoobri esimesel päeval. Ma tean, selle korpuse sõdurid ja sõbrad tarvitavad sidumilkiitult adjutanti ja tema abikaasat.

Proua Lockyer ja mina rõõmustasid täiesti meie hiljutise Kilasküüga ajal Tallinna seltsistide

„Võta keel, ta kõlbvaks tee, Pühitse mu huuled ka, Nii et kiidan ainult sind, Räägin sest, mis käisid mind.“

„Räägi, Issand, su sulane kuul-leh.“ Kas sa oled kuulnud keda kutsuvat häält, kuulnud taevalist sõnumit, tunnud, kuidas Jumala käsi on pandud su südamele? Mida oled sa vastanud? Mida sa vastad? Tahad sa vastata järgmiselt:

„Võta käed, neid kõlbvaks tee kõige hälele teole.

Võta jalad, juhi neid,

et nad käiksid eluteed.

„Võta hõbe, võta kuld,

sinu päralt olgu see,

Võta anded, mis mul on,

Oma auks neid tarvita.“

Issand kutsus sind, et saaksid hingede-võitjaks, et võidaksid omaksed, oma sõpru-ja seltsilisi Kristusele. Ta kutsus sind, et saaksid nagu Timoteus omal ajal, eeskujuks neile, kes usuvad.

Ära kardada sellepärast, et oled noor! Kui oled pühas, kui oled hääl, kui oled sõnakuulelik Vaimule, siis sind võib tarvitada õnnistuseks.

Kui sind kutsutakse jätkama ma-hidagi, mis ei ole pühas, mida saldamatunnistus mõistab hulka, midest tead, et see ei ole õige, siis ära tee mingisuguseid tingimusi, ära katsu eest ära põigelda, ära katsu peita ennast selle taha, mida teised on või teevad, vaid ole sõnakuulelik häälele ja ütle alandlikult:

„Räägi, Issand, su sulane kuul-leh.“

Kui sa oled pannud nii iseenele ja kõik, mida omad, altarile, siis lase püha tuli põletab ära ohvri, kõik ülekohtu, madaala, alatu, enastarmastava; kõik, mis otsib maiset õnne ja hääd!

Pea meeles, et sõnum on armastavalt Jumalalt, aga ära unusta, et ka sõnumikandja peab olema tervelt Jumala päralt!

„Võta kõik mu tahtmine,

Sinu päralt olgu see,

Võta südant tervelt ka,

Täida seda armuga.“

juurde. Nende tervituste soojus ja rida ilusaid koosolekuid, mis peeti, mõjusid meile ja liigutasid meie südameid. Ohvitseride koosolekud olid õnnistuste ajaks, ja meie kõik põrassime oma igapäevase töö juurde tugevaks saanult, et edasi viia tööd, mida Jumal on annud meile teha.

Leitnant Padar, meie Eesti ka-

## Kahtluse vangid.

OLEN mõelnud sageli noor-mehele, keda tundsin, ja tema elukogemustele. Ta oli terve ja tugev, kui haigestus täiesti ootamatult. Olles surmavõrd, ta palus õpetajat tulla enese juurde. Õpetaja oli temale isiklik sõber, ja kui ta tuli tuppa, ütles vaene haige mees, vaa-dates õpetajale: „Ma palusin teid tulla mu juurde, aga mitte, et teie paluksite minuga. Olen annud kogu oma elu patule ja maailmale, ja mul ei ole julgust anda Jumalale vaest surevat inimest. Ma ei ole kutsunud teid, et teie paluksite, aga ma tahaksin anda teile sõnumi, mida teie annaksite edasi mu sõpradele mu matusel. Ma soovin, et teie tuletate neile, et surin kui kadunud inimene, kadunud igavesti. Aga õelge neile, et kui keegi kümne aasta eest oleks pannud oma käe mu õlale ja öelnud: „Johannes, kümne aasta pärast sa sured ilma usuta“, siis ma oleksin vastanud temale: „Ei, mu härra, mul oli jumalakartlik ema. Mul on au-kartus usu vastu ja ma kavatsen anda oma südame Jumalale. Ja“, jatkas ta, „kui keegi oleks öelnud mulle kaheste kuu eest: „Sa sured ilma usuta“, siis ma oleksin vaadanud talle silmi ja öelnud: „Teie ei tunne mind, ma iialgi ei sure ilma usuta; see on mu kindel ettevõtte otsida ja võtta vastu usku enne kui ma suren.“ Ja veel üks kord ütles ta: „Kui keegi oleks öelnud mulle kümne päeva eest: „Johannes, kümne päeva pärast sured sa ilma usuta“, siis ma oleksin vastanud: „Ei, mu härra, teie ei tunne mind“. Ja viimaks“, ütles ta lõpetuseks, „vaatamata mu ena palvetele ja kõigile hälele otsustele ja kõigele abile, mis mulle antud, olen ma lõpuks ometi inimene, kes sureb ilma usuta.“ See on kurblikum, mida inimene võib öelda oma surmavõrd.

Kas sa sureksid täna öösel, kas inimesed seisaksid homme su kirstu ümber öeldes: „Nüüd on lõpp. Vaatamata kõigile ees-palvetele ja tema häälele otsustele suri ta ometi päästmatuna, ilma usuta?“

dett, kes töötas Soomes, käsitati hiljuti korpusest, kuhu ta saadeti kadetlikoolist, mujale korpusesse. Kirjas ninule väljendab ta minu Jumalale ja on rõõmus võimaluse üle, mis tal on Kristuse evangeeliumi kuulutamiseks. Meie usume, et Jumal õnnistab meie armast seltsilisi Soomes.

Väimaks õnnistagu Jumal meid kõiki ja võimaldagu teid töötada temale, kuna palju väärtustikke hingi nende pattude andestuse teadmisele.

Jumal õnnistagu teid!

„Sinu tiibade varju alla tahan ma kippuda.”

Laul 57:2.

**M**ITMELE kristlasele on elu pikalt kestev võitlus, teistele rahu ja hingamine, mõnele teisele jällegi üksainus raske ohkamine.

Esimesel liigil on põhitoon „võitlus”, teisel „usaldus”. Nende mõlema vahel on suur vahe.

Minu sõnum sulle, võitlejale, on kutse rahule.

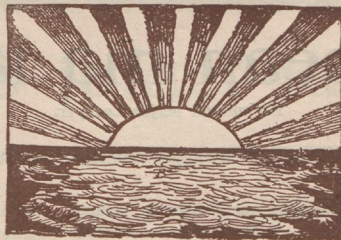
Ma usun, meie igaüks tunne- me, et vajame rahu, hingamist. Meie elame maailmas, mis täis tormi ja rahutusi. Kui sage- li ja äkki nad tulevad: kurb- vastuste, murede ja valude tormid!

Kui sageli võib üsna lühikese aja jooksul tõusta torm! Üks kiri, lühike telegramm võib tekitada suure tormi. Seda saavad kogeda usklikud sama hästi kui jumalakartmatud. Meil ei ole mingisugust jõudu niisuguste tormide vastu, kuid meil on kaitseabinõu.

Mitu korda igatseme ära siit ja soovime nagu Taavet: „Kes mul annab tui tiivad? Ma lendaksin ära, et ma aset saaksin”. Laul 55:7. Aga meil ei kasva tiivade külge, ja meie ei või põgeneda elutormidest. Kuid üks võib aidata meid, ja see on Jumal. Tema võib ka iga päev vaigistada tormi uskliku elus.

Aga kas siis alati peavad olema tormid? — Ei, on midagi, mis meile on parem.

Tõendatakse, et suurte tormide vahel on alati täieline vaikus. Ma usun, et ka meil on niisugune vaikuse silmapilk. „Sinu ti-



## JUMALA TIIBADE VARJU ALL.

bade varju alla tahan ma kippuda.”

Piiblis on see rahu näidatud kahel viisil.

Esimeseks loeme puhkusest kindlal alusel.

Mul ei ole tarvis öelda, kes on sarnane kindel alus. On ainult üks alus, see on Jeesus Kristus. Kui ehitame mingisugusele muule alusele, siis ehitame liivale. Ainult siis, kui ehitame Jeesusele, püsib hoone.

Mõni aeg tagasi suri Inglismaal keegi usklik naine. Ta oli haigestunud täiesti ootamatult, ja tema jõud rauges iga päevaga. Koguduse juhtustaja, kes külastas teda, ütles ühel päeval: „Mul on nii kahju näha, kuidas teie vajute alla.” Naine vaatas temale imestunud, ja ta kordas veel kord oma ütelt. Nüüd küsis haige: „Kas olete kunagi näinud inimest alla vajumas, kui ta seisab kaljul?” Ta võis öelda tõsiselt: „Jumal olgu kiidetud, ma hingankaljul!”

Kui mitmed meid võivad öelda sedasama kohtlasest sü-

damest? Võib-olla sa ei hinga veel Kristuse täielikult lõpetatud töö! Sa loodad millelegi, mida nimetad usuks, ja ütled: „Ma olen liige selles ja selles kirikus. Olen ristitud; ma käin armulaual!” Aga kas see annab sulle tõsise kindluse?

Praegu mainitud asjad kuuluvad pühade asjade hulka, aga nemad ei moodusta aluse, millele vaene patune võib ehitada.

Paulus ütles mulle, et on vaid üks kindel alus, nimelt Kristus.

Kui sa ei hinga veel sellel alusel, siis katsu leida endale juba täna kindla paiga kaljul! Ükski torm maailmas ei või kõigutada seda päästekaljut.

Teiseks räägib piibel Jumalast kui varjupaigast tormide eest.

Ma ei unusta kunagi, kuidas Jumal õpetas mulle selle töö. Kord öösel tõusis hirmus torm. Kui ma avasin hommikuk akna, nägin ma õudse vaate. Torm möllas, vihm voolas taevast alla ja kõik näis nii pime ja hirmuäratav. Aga siis ma pööra-

sin ja vaatasin ümberringi toas. Kui tore oli siin sees! Kaminas põles tuli ilusasti leegitse- des. Minu ees oli rikkalikult kaetud laud. Ainuski vihma- piisk ei ulatanud minuni. Mingi- sugust tuulepuhangut polnud tunda. Millest olenes see? Jah — minu ja tormi vahel oli maja. Oleks katus olnud lagunud, siis oleks võinud sadada vihma ja puhuda tuul majja. Mul tundus, nagu Püha Vaim oleks öel- nud: „Mu laps, mida katus on su välisele inimesele, sedas olen ma su hingele elutormides. Ma võin tulla sulle veel ligemale kui torm. Ma võin varjata sind selle eest. See möllab kindlasti su ümber, aga ei või ulatada sinuni, sellepärast et sa oled varjatud minus.”

Kui auiline on see!

Umbes kahe aasta eest haigestusin raskesti ja arst kaht- les minu tervenemises. Ma ise mõtlesin ka, et nüüd on mu töö lõppenud ja pean lahkuma kõig- rist armsast, kodust ja omas- test. Hirmsad tormid kogusid mu hinge ümber. Aga kui tä- nulik olin selle üle, et olin õppi- nud teadma, et „Jumal seisab minu ja tormide vahel.”

## MÕTTEID.

Teie elu on teie usk, ja teie usk on teie elu.

\*

Palve aitab inimest hoiduda patust; ja patt tahab inimest hoiduda palvest.

\*

Kristus käis inimestega, et näidata rahvale, kuidas käia Jumalaga.

„**N**ÄED sa seda juukseka- harat siin?” küsis minult keegi vanamees.

„Jah, aga mis siis on sellega? — võib-olla see on mälestus kellestki väikesest lapsest, kes juba mitme aasta eest on koju läinud Jumala juurde.”

„Ei, nii see küll ei ole. See juuksekahtar on minu oma juus- test ja varsti on 70 aastat möö- dunud ajast, mil see lõigati.”

„Aga miks sa teed nii suure numbri väikesest juuksetu- kast?”



## JUMALA HOOL.

„Sellel on midagi jutustada sulle — tähelepanuväärt ja ime- list juhtumist. Ja ma hoian seda väga ettevaatlikult, sest see jutustab mulle Jumalast ja tema imelisest hoolitsemisest rohkem kui ükski muu asi.

Olin väike nelja-aastane laps kähärjuustega, mis paindusid päikesepaistel ja vihma käes mu õlgadel. Ühel päeval läks minu isa metsa puid rauma ja ma läksin kaasa. Ma olin üsna tema taga, õigemini kõrval, ja jälgisin suure huviga teravat kirvest, kuidas see läks üles ja alla ja puutükid langesid siia- sanna. Osa neist langes mu jalgade ette ja ma olin no- be neid üles noppima. Tehes seda, kukkusin korraka ja pää jäi pakule. Kukkusin just siis, kui kirves langes suure jõuga. Oli liig hilja kirvest tagasi hoida. Kirves langes. — Ma karjusin. Isa oli üleni ehmunud. Ta ei suutnud pidada kirvest, ja oma

silmapiilkses ehmatuses ta us- kus, et oli tapnud oma poja. Varsti kadus esimene ehmatus. Isa võttis mind süle ja otsis mind läbi ülevalt kuni alla, et leida surmavat haava, mida ta uskus olevat annud mulle. Aga ta ei võinud leida mingisugust veretilka või krimustust. Siis alandas ta põlved rohul ja kiitis meie auulist Jumalat. Kui ta ütles võttis kirve, leidis ta selle teral mõne üksiku juuksekarva. Ta pöördus puuhalu poole, mida ta raius, ja sellel lamas terve juuksetukk minu pääst.

Milline auiline päästmine! Oli, nagu ingel oleks lükanud kirve tera natuke küljele sel silma- pilgul, kui see langes suure jõu- ga minu pähe.

Seda juuksetukka hoidis mi- nu isa kogu oma eluajal kui mälestust Jumala armastusest ja hoolitsemisest. Olles surma- voodil, andis ta selle juuksetu- ka minule. Hoian seda väga

hoolikalt. See jutustab mulle minu isa Jumalast ja minu Ju- malast. See võtab minult kaht- lused ja kinnitab mu usku ning usaldust Jumalasse. Mul on ol- nud 70-aastase elu jooksul pal- ju tõendusid Jumala isaarmastu- sest, kuid see juhtumine räägib mulle rohkem kui kõik teised. See on ka kõige vanem ja taba- vam näide minule.”



# Mida pean ma tasuma.

Kirjutanud major Lockyer.

„Mida pean ma Jehoovale tasuma kõigi tema häätgemiste eest minu vastu.” Taav. 1. 116:12.

**J**UMAL teeb inimesele aina hääd. Igateviisi väljendab ta armastust inimesoo vastu. Isegi seadustes ja käskudes, mis ta andis maailma loomisel, ilmevad ta tunded meie vastu.

Andes seadusi (2. Moos. 20—23) kirjutas ta ette kolm püha: hapnemata leibade püha, lõikuse püha ja vilja kokkupanemise püha (2. Moos. 23:15—16). Kaks viimast püha omavad suure tähtsuse inimese elus.

Lõikuse tänapüha on üks vanemaid usupühasid. Põhjust pole kaugelt otsida. Lõikus tähendab elu. Hääd lõikus tähendab uut eluaastat. Kuivõrd me oleneme kuldsetest viljapõldudest ja rikkalikku viljasaagi kogumisest aitadesse. Kuis rõõmustatakse igas talus koristatud vilja üle enne sügistormide tulekut. Vilja kokkupanemise püha on meile antud Jumalalt selleks, et võiksime teda tänada möödunud aasta õnnistuste eest.

Kuidas see sünnib? Meie seisatume hämmastava ime ees, mis aasta-aastalt leiab aset meie keskel. Esimene asi, mida peaksime tegema, on lõikuse ime tunnustama. Siis küsima iseendilt, mida see meile tahab öelda... nimelt seda, et see on Jumala kätetöö.

Inimene ei suuda kasvatada ühtki seemet. Ta on küll tark ja muutub iga päevaga aina targemaks, kuid kõige oma teadmise ja osavuse juures ei suuda ta ometi luua elavat seemet. Ta võib ainult täita tingimusi, mis vajalised viljarikkale lõikusele, kõik muu on ime. See on tunnistas Jumala loovast võimest, mis ennast on ilmutanud maailma algusest peale. Teadus on võimeline seletama, kuidas see sünnib, aga mitte, kes seda sünnitab.

Lõikuse aeg armastuse ja hoolle ime. See on Jumala hool oma laste eest. Ta ei taha, et meie peaksime surema. Ta töötas Noale, et niikaua kui seisab maailm, „ei pea lõppema seemendamise ega lõikus” (1. Moos. 8:22). Kuidas seletada siis näljahäda? Jah, meie teame, et mõnes paigas maailmas kannatavad inimesed vahetevahel nälga, kuid kui meie elaksime nagu peaksime, see tähendab, võttes osa üksteise saatusest, aidates nõrku, kas oleks siis veel nälga ja puudust, ka siis kui üks põld kannaks vähem vilja kui teine? Ma mõlen ei; toidust jatkaks kõigile, Jumal oma armastuse ja hoolle läbi on muretsenud kõikide eest.

Lõikuse aeg õpetab, et kui meie külvame, siis meie ka lõikame. See põhimõte maksab aineli-

ses ja vaimses maailmas. Inimene, kes külvab nisu, tahab lõigata samuti nisu, kuna see, kes külvab otra, ootab ka vastavat lõikust. See, kes külvab lihale, peab ootama ka sellist vilja. Mida mõtleb Paulus, kui ta räägib külvamisest vaimule? Vaimuvili, ütleb ta, on sama kindel kui põlluvili, kui meie täidame nõuetavad tingimused. Mõelge oma elukogemuste põhjal, millist vilja kandsid viha, kartus ja uhkus; kuna teisest küljest tuletage meelde rikkalikku armastuse, lootuse ja usu lõikust.

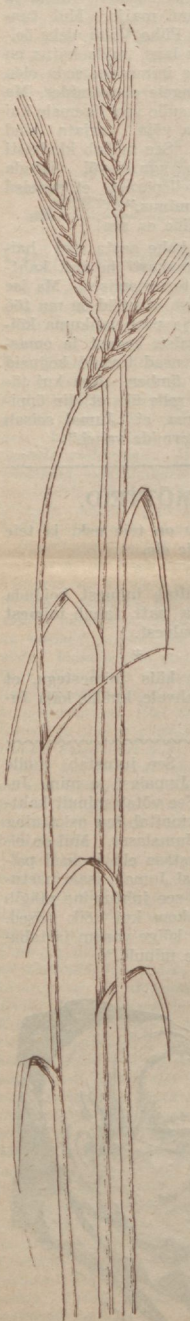
Lõikuse aeg õpetab, et Jumalal pole lemmikuid. Sest vihm sajab õigetele ja õelatele. Selle tõsiasja põhjal on mõned inimesed õelnud, et loodus on erapooletu ja Jumal ei hoolitse üldse. Jeesus aga ütleb meile, et Jumala armastus on erapooletu. Ta püüab meid aina rikastada mitte meie ärateneimise järele, vaid oma hääduse järele. Usklik ja uskmata talupoeg saavad ühe mõõduga päikese kiiri, õnnistavat vihma ja rikkalikku lõikust. See on tõendus sellest, et Jumal on õiglane, ja kriiputab alla fakti, et kuigi meie ei hooli ta nõuetest, ta ei hävita meie elu, vaid püüab just õnnistamise läbi võita meie südant ja armastust, jätades erapooletuks ja õiglaseks.

Nähes, et lõikus tähendab elu pikendust, Jumala hooli ja armastust meie vastu, julgust külvata lõikuse lootusega ja tõendust Jumala häädusest ja õiglusest kõikide vastu, tekib küsimus, mida pean ma tasuma

Jumalale ta häätgemiste eest mulle sellel ja ka teistel aastatel.

Tänuлик meel on kõige õigem viis kogeda Jumala ligiolu oma elus. Mõtle sellele. Võtke inimesel ühes annetega, mis tulevad talle omakstelt ja sõpradelt, ja mõelge, kui tänuлик on inimene nende pärast neile, kes seda põhjustasid. Kuid ka kõige väärtuslikumad anded on tähtsusega lõikuse piirita andide juures. Meie ei saa tasuda Jumalale kullaga, nagu tasume arveid panka, kuigi Jumal nõuab kõikidelt toetust oma töös. See on näha Vanas Testamendis: „Tooge kõik kümnes varaaitadesse”. Esimene vili pidi kuuluma Jumalale ja maksetama kõige esiteks. Kuid Jumal tahab rohkem kui maksu, ta tahab teie elu, just nii nagu ta on. Andke Jumalale, mis kuulub temale: ihu, hing ja vaim ning väljendage selle läbi oma tänu ta rohkete häätgemiste eest sellel aastal.

Teie tunnete, et võlgnete elus kellelegi tänu. See keegi on Jumal, ja tänuлик meel on nagu Jumala puudutamine meie südamele, kutsudes meid usaldama ja armastama. Anduvus teenimises väljendage Jumalale tänu kõigi ta häätgemiste eest teie vastu.



Major A. W. Lockyer.

# Elu täis julget juhtimist.

**J**ÕULULAUPÄEVAL, aastal 1865, sündis William Booth'i perekonda neljas tütar ja seitsmes laps, just ajal, mil asutati misjon Londoni idapoolsesse osasse.

Selle tütre nimi oli Evangeline. Juba varakult seletasid ta vanemad talle ta nime tähendust. Armee ema viis sageli oma tütre väikesse maja taga asuvasse aeda, et näidata talle taeva ilu ja lillede kaunidust ning öelda, et see kõik on Jumala kädetöö, mida siiski rüvetab patt. Samal ajal juhtis ta tütre tähelepanu sellele, et ta nimi tähendab: „armusõnu” ja Jumala lunastava väe kuulutaja”. See varajane õpetus mõjutas sügavalt Evangeline Booth'i.

Oma raamatus „William Booth'i elulugu” kirjeldab Harold Begbie perekonda, millesse tuli seitsmes laps, elav ja sädelev Evangeline. „Ma polnud varem näinud nii otsekohesed, puhtaid ja meeldivaid lapsi, nagu nend seitse. Tüdrukute armsaimaks mänguks lastetoas oli palvekoosolek, kus tarvitati ka kahetsuspinki, mille ääres põlvitasid nukud.

Tervislikkudel põhjustel ei suutnud ema pühendada palju aega lastele, seevastu aga William Booth ohverdas neile ühe osa oma õhtuist, niipalju kui ülesanded seda võimaldasid, ja lapsed kogunesid alati ta ümber tegema vallatust.”

Booth'ide lapsed kasvasid üles vaimulikus õhkkonnas. Usulisi vaielusi ei kuulnud nende majas. Elu Kristuse vaimus, patuste päästmine jne. moodustasid harilikult nende lauakõne. Kasvades tutvustati igalt neist vanemate järjest kasvava evangeeliumi tööga. Tol ajal kui Evangeline Booth oli kahekümne aastane, tõrjus Armee nende perekonnaelu nõuded teisele plaanile. Kindral organiseeris hommikust õhtuni, pidades määratu suurt kirjavahetust. Proua Booth reisib ringi, tutvustades tööd. Vanemad lapsed olid kõik üldises töös kaasa aitamas, kuna nooremad igatsesid saada salvatsionistideks.

Asutaja armastas eriti Evangelinet, „tütar, kes oli temperamentne ja omas nagu isagi julgust, vahvust, intelligentsi ja teravmeelust.” Niipea kui ta vabanes koolist, ilmesid ta tegevuses Londoni juhtimisevõime ja kõneosavus. Veel üsna noorena asus ta juhtima tööd suures Western Hall'is, kus määratsev vastupanu ja huvitunud rahvahulgad igast seisusest andsid noorele juhile palju võimalusi kiireks arenguks.

Lühikese aja jooksul olid paljud vastased muutunud vabatahtlikult ta ihukaitsvaelasteks.

Kahekümnekolme-aastaselt määrati Evangeline Booth kogu Päästarmee tegevuse juhiks Londonis ja rahvusvahelise õpetajate seminari (Training College) juhatajaks. Ülesanne, mis nõudis vana ja kogenud juhi teadmisi. Kuidas „Field Commissioner”, nimi, mille järele teda tunti ja praegugi veel tuhandetest mäletatakse, oma ülesannet täitis, on hiilgavamaid lehekülgi Päästarmee ajaloo.

Kui Armee ema lamas haigevoodel, millest ta enam ei tõusnud, rõõmistasid teda jatkuvalt sõnumid Evangeline viljarikkast evangeeliumisõnast.

Sageli ilmus ta tundmatuna inimeste sekka, et neid paremini õppida tundma ja mõistma. Ta andus tööle slummidesse ja õppis tundma elu, kuulutades Kristuse armastust ka kõige halvemaile.

Kui möllasid tagakiusamise tormid Torquay's, Eastbourne'is ja Whitchurch'is, kaitses Evangeline Booth vaprasti oma kaasvõitlejaid, aidates neid võita kätte usuvabadusi.

Armee kõrgemas juhatuses vabanes juhi koht Kanadas, ning Asutaja saatis Evangeline Booth'i sinna. Ta viibis sääl 9 aastat, laiendades Armee tööd igal alal.

Klondyke kullakaevanduse õnnetusel aastal 1896 organiseeris ta evangeeliumi- ja tootlussalke, juhatades neid ning jagades nendega hädaohte ja raskusi.

Aastal 1904 määrati ta Armee juhiks Ameerika Ühendriikidesse, kus ta kolmekümne aasta jooksul on kuulutanud evangeeliumi sõnumit.

Igasugune kriis on annud võimalusi tõendada, et „Abistava käe Armee” on pühendunud teenima Jumalat, tundes kaasa ja abistades vaeseid.

Tuli, veeuputus, maaväriseimine, tornaadod ja sõjad on olnud astmed, millede kaudu Armee on võitnud Evangeline Booth'i juhatuse all rahva usalduse, kuna ta isiklikud võimed kõnelejana, organiseerijana, muusikuna ja kirjanikuna on võitnud ameeriklaste südamed.

Tufti College Massachusetts'i osariigis Ameerikas kinkis talle aastal 1921 M. A. aukraadi, ja Asumaade rahvuslik naiselts austas teda 1928. a. jaanuaris Fairfax'i kuldaurahaga „Tubli isamaalise tegevuse” eest. Talle annetati eeskujuliku teenistuse aurala Armee töö eest maailmasõja ajal; sotsiaalteenuste instituudi kuldauraha „inimkonna eeskujuliku teenimise eest”, Vasa kuldauraha Rootsi kuninga Gustavi poolt „lugupidamises Rootsi rahvale ülesnäidatud teenimise eest.”

Evangeline Booth oli esimene naine, keda Jaapani keiser võttis erajutuajamisele, ja ainuke naine, kes palus õnnistusi demokraatlikule ja vabariiklikule rahvuslikule konventsioonile Ameerika Ühendriikides.

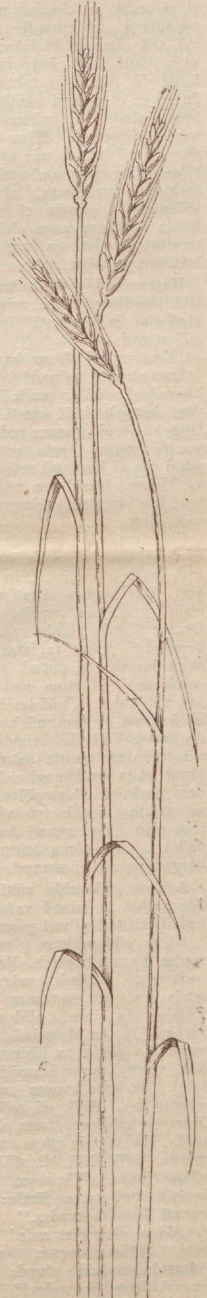
Ta sõjakäigud itta ja läände, juurde lisades Jaapan, Norra, Rootsi, Prantsusmaa ja Saksamaa, on annud tuhandetele salvatsionistidele väljaspool Ühendriike võimalust kulda teda.

Kuuekümnepäevase-aastasena on Evangeline Booth sama elujõuline nagu enne, ta elavad näojooned ja kõlav hääli tuletavad meelde Asutajat, ta huvipiirkond ulatab üle maailma, kuid kogu ta elu kuulub tegevusele, millega ta tutvus juba lapseas — nimelt kuulutada inimsoole Kristuse armastust ja tõestada seda eluga.

Ta elu on tõesti olnud „üks alaline võitlus” ja tema agarale juhtimisele järgnevad südiit kõik salvatsionistid kaheksakümne kolmel maal ja asu-  
maa, kus lehvib Armee lipp.



EVANGELINE BOOTH, Päästarmee uus Kindral.



## „Veel ruumi Jeesu haavades.“

MINU hing on vaatepiiril pikemene. Kahtluse tulnispakkerles mu hing. Murtud lootused ja ümberlõikatud lootused heitsid mind pikali põrmusse. Sarnases tormises öös vaatas mulle vastu üksilduse toht, ükski täht ei särannud, ja kibedad ning ebameeldivad mälestused meelestusid. Oli pime ja väljakannatamatu niibasti sees-kui väljaspool. Langesin põlvili ja tahtsin paluda, aga ei võinud leida kedagi, keda paluda. Ei paistnud mingisugust pääset. Minu pääs pesitsesid mõtted — mis sarnasid kõige enam surmamõtetele. Olin lootusetu, valgusetu, ning mitte väiksegi kiirete ei paistnud. Kõige hirmsam surm oleks olnud tervitatav vabastaja minu meeleheitlikuks seisukorras.

Korraga väiksid mõned tähed läbi pimeduse. Nad seisid juba kindlalt ja selgesti lapsepõlve mälestusid.

„Veel ruumi Jeesu haavades.“ Omapärasel sõnal! „Ruumi haavades“, kõlas mulle öötunnil, väga kaugel, kuid ometi selgesti. Olin kuulnud, enam seda häält: see oli mitme aasta eest, kuid siiski ma ei kuulnud seda, ja viilgu kiirusel liksid mu mõtted sinna, kus kuulsin esimest korda neid sõnu.

Süäl lamal lauluramat, mis oli esimene mu vanemate kodus pärast isa pöördumist. Olin sel ajal veel väike laps ja ei mõistnud lugeda. Aga ma kuulsin oma isa laulvat seda laulu pühapäeva hommikul, kui ta istus avatud akna juures, riietatud pühapäevavärvasesse, ja mina jooksin väljas, mängides ja püüdes liblikaid. Hiljem ma ei kuulnud kunagi seda laulu. Võib-olla inimesed leidsid tardivuse muuta natuke selle sõnu. Aga ma kunagi ei kuulnud neid peale oma lapsepõlve. Katsusin asjata meelde tuletada laulu teisi rida. „Veel ruumi Jeesu haavades.“ kõlas mu kõrvus, aga kaugemale ma ei saanud.

Aga see üks rida võitis tormi. See väikis ja lained vajusid. Tihedad mustad pilved põgenesid.

Kõige südamlikum pisaratejõgi voolas üle mu põskede. Mu ümber valgenes, ja kesk valgusemerd seisid üks, kes sarnanes Inimese Pojale. Ta riided olid värvitud verega ja ta otsesisel nõretas verd. Ma nägin ta läbiuuristatud käsi avama taevavärvavaid pärani lahti. Ja kohe hoovas mu vastu valgusevool. Kõik oli möödnud. Mure ja kahtluse torm oli vaikinud. Ma heitsin enese armastuse merde. Nii hääl oli süäl ennast välja nutta. Väriseva häälega laulsin kord korra järele: „Veel ruumi Jeesu haavades.“

„Ma ei ole väärt seda! Väärtusetu.“ ütlesin eneses, aga veel selgemini kostsid sõnad: „Veel ruumi Jeesu haavades!“

□ □ □

# Risti varju all.

Sõnum Päästearmee  
uelt valitud Kindralilt.

MINU armsad seltsilised!

Olen üllatunud, teides ennast olevat valitud Ülemnõukogu poolt, olla suurima usalduse väljenduse vastuvõtjaks, mida võib anda ühele juhile Armees.

Armastuse ja usu väljendused, mille osaliseks ma olen saanud, liigutavad minu südant sügavalt, kuid ma värisen seistes au ees, mida on mulle avaldatud; ma värisen rohkem, et Jumal annaks mulle teravat mõistust, silmas pidades töö suurst, millele ma olen kutsutud; ka kõrgete aadete teostamise ees, ja kas mul on arusaamist sellest suurest mõjust, vaimlisest kui ka füüsilisest, mida töö kohastuse iseloom nõuab. Kuid kõige rohkem ma värisen nähes vaimliste legendike kõrgust, kuhu minu jalga peab astuma, et olla selle maailma-ümbritseva saiga ülemkarjane.

Ma kirjutan teile veel hiljem, kuid sellel hetkel, Risti varju all, kannatuse väimustusega inimhingede vastu, mis pärandatud minu isalt, ja vaimlise kindluse eluagse tundmisega, mis tuleb südamesse jumalikust sõprusest maailma Päästjaga, ja meelde tuletades kõigile jätkuvat armu, millest meile piibel kõneleb, ma ei kahle — ma ei kard — töötamast teile, et ma annan teile kõik, mis on minu sees, ja kõik, mis on minu päralt. See peab saama teie omaks — et teid teenida, teid aidata ja teid õnnistada; kaitsta teid eksimiste eest, väimustada teid andumusega ja ennast-avustava armastusega hingede vastu, kelle eest Jeesus suri; ja jumaliku julgusega, kõikumatu usuga ning eeskimatu lootusega juhutada teid, ülemaailmist hulka, alaliselt edasi, hoolimata kõigist raskusist, mis tungivad meie päale. Võttes aluseks Pauluse sõnu Tessalonika rahvale, tahan olla teile hääl, nagu hoidja hoolitseda oma laste eest. Teid väga armastades olen valmis teile mitte ainult kuulutama Jumala sõna, vaid andma teile oma hinge, kuna olete mulle väga kallid.

Ma tahan väga rõõmsalt olla teie teenistuses, et võiksin teie südames süüdata uut valgust ja hingedes uut tuld, et üheskoos edasi marsida suuremale, suuremale ja suuremale võitlule.

Evangeline Booth.



## Pime Nelli.

PIME Nelli oli õnnelikum ja rõõmsam laps ühes Londoni vaestekoolis. Keegi daam külastas kord kooli ja oli väga imestunud pime da tüdrukuga rõõmsa meele üle, sellepärast küsis ta: „Armastatud sa Jeesust?“

„Oh ja, ta teeb mind nii õnnelikuks.“

„Kes armastab ennem?“

„Mitte mina,“ vastas Nelli väimustatult, „mitte mina, vaid Jeesus, mida ma kunagi ei oleks armastanud teda.“

„Kus sa usud teda olevat praegu?“

„Taevast, kus ta valmistab meile eluasemeid,“ vastas Nelli, „ja kui need on valmis, siis ta tuleb meie järele, et viia meid ka sinna.“

„Ja Nelli, kui sa tuled sinna, siis saad näha teda. Usud sa seda?“

„Oh ja!“ hüüdis tüdruk mahe da naeratusega. „Aga ma võin näha teda juba nüüd, mitte nii, nagu ma näeksin teid, kui ma ei oleks pime, vaid oma tuuvaste silmadega. Ja just see teeb mind nii õnnelikuks.“

### MÕTTEID.

Teil ei või olla rahu ilma Kristuset, ega Kristust ilma rahuta.

\*

Tähtis pole see, et keegi muudab oma usku, vaid see, et usk muudaks teda.

## Ilialgi üks.

OLI keegi väike tüdruk, kes tundis enese alati nii üksikuna ja kartis väga, kui ema läks õhutatud ära ja sulges ukse, olles õelnud oma väikesele tütrele hääd ööd ja palunud ühes temaga Jumalat.

Aga siis ühel päeval tõi ema pildi Jeesusega Maaria süles ja riputas selle oma tütre voodi kohale.

„Nüüd sa ei pea enam kunagi tundma, et oled üks,“ ütles ema, „sest nüüd sa näed, et lapsuke Jeesus on sulle üsna ligid.“

Pildil oli imestusväärne mõju. Väike tüdruk tundis enamast nii julgena ja kartamatuna isegi pimeduses. Ta mõtles: „Ma ei ole kunagi üks, Jeesus on alati minu juures ja valvab mind.“

Kas sina, kes seda loed, ei tahaks, et sinu kodu, sinu voodi kohal ripuks Jeesuse pilt? Ometi ühelgi pildil meie ei või näha Jeesust nii nagu ta on. See võib teda meile ainult meelde tuletada.

Aga see, mis võib teha meid tõesti julgaks ja rõõmsaks, on tema töotus, olla meie juures iga päev. Sellepärast meie ei pea ehmutama ega kartma ka pimeduses.

## Kas Joonas on sinu piiblis?

**E**SIMESEL suvisel puhkusepäeval istus keegi üliõpilane ühes oma isaga võraste toas; isa ütles: „Mu poeg, kuidas vaadatakse nüüdsel ajal ülikoolis vanale testamendile?”

„Nad austavad seda just nagu sinu ajal, isa; mina vähemalt ei ole kuulnud midagi selle vastu.”

„Kas nad vaatavad sellele ikkagi veel kui Jumala sõnale?”

„Jah, nii palju kui ma tean.”

„Kas nad usuvad veel Iobi raamatut ja tervet Jesajaat, Taanieli ja Ilmutuse raamatut?”

„Arvan nii.”

„Hää — aga kuidas on Joonaga — kas nad ei vaata sellele kui liialdusele ja võitlusele?”

„Joonas? Ma ei või öelda, et kõik usuvad veel Joonasesse, isa; kas Joonas on igas piiblis väljandes?”

„Kindlasti, mu poeg, ja ma oleksin väga tõsiselt mures, kui sa läheksid kuskile seltskonda, kus tahetakse midagi välja jätta Jumala sõnast.”

„Aga isa, kas sa oled kindel, et Joonas on igas moodsas piibliväljandes, kas ta on sinu piiblis?”

„Kas see on minu piiblis? Ma kinnitan sulle, et ükski Jojakimi patt ei pea pääsena minu kotti. Ma tahan tervet piiblit, või üldise mitte midagi!”

„Aga isa, lase mind näha Joonas raamatut. Su tõsisel sõnad on äratanud minus huvi.”

Raamat toodi välja — vana piibel, mida isa oli lugenud mitu aastat, iga leheküljel Taaveti lauludes, evangeeliumites ja epistlites näitas, et seda oli tarvitanud üsna sageli. Aga nad otsisid asjata Joonas raamatut. Kui nad olid juba mitu korda läbi lehitsevad vana testamendi, vana härra kordas prohveti raamatuid nende järjekorras, kuid siiski nad ei võinud leida Joonat.

„Isa, ära pahanda,” ütles noormees, „tule siia.” Kõneledes hoidis ta piiblit vastu valget, ning siis võis näha, et Joonas raamatut kaks lehekülge olid välja lõigatud noaga.

„Isa, andesta mulle, aga ma lõikasin need lehed sinu piiblist välja kolme aasta eest, ja ometi sa ei näinud, et nad puuduvad. Nüüd, isa, kas Joonas oli sinu piiblis?”

Isa näol oli näha eriline vaimulik võitlus, aga ta vastas: „Ma näen, mu poeg, olen sama halb kui halvad arvestajad. Minu piiblist on Joonas puudunud kolm aastat.”

Sõber, kuidas on sinuga? Sa



## Meie võitlusväljalt.

Korpuste teateid.

### Tallinn I.

Möödunud suvi oli eriti ilus ja selle tõttu olid ka vabaõhukoosolekud hästi õnnestunud. Suured rahvahulgad kogusid meie lipu, meie trummi ja meie sõnakuuluste ümber. Oleme märganud, et tähelepanu oli parem kui kunagi varem. Meile oli rõõm, mõnel vabaõhukoosolekul mõnda näha tulevat trummi juurde eespalvele.

Septembris esimestel päevadel oli meil rõõm koguneda ohvitseride koosolekutele meie diviisi ülemale, major Lockyeri juhatusel. Eriline rõõm oli ohvitseridele, sõduritele ja sõpradele, et esimest korda võisime tervitada proua Lockyerit Eestis. Proua Lockyer oli kaenamat aega haige ja selle tõttu tal ei olnud võimalik külastada meie maad. Ta sai sooja ja südamliku vastuvõtu osaliseks. Ja tema kõnesid koosolekutele kuulati suurima tähelepanuga. Avalikele ohvitseride-demonstratsioonidele tulid suured hulged. Kavas oli mitmesuguseid muusika- ja laulunumbreid major ja proua Lockyerilt.

Korpusel oli õnnestunud väljasõit pühapäeval, 16. septembril Naissaarele ja Prangli saarele. Meri oli nagu peegel ja taevast pilvedeta. Avalikult platsil koolimaja ees Naissaarel oli meil kaks koosolekut suurele kuulajakonnale. Puhk- ja keelpillimuusika oli suureks abiks koosolekutele. Ja Jumal õnnistas oma enese sõna. Prangli saarele jõudsimise viiduki suur rahvahulk kohtas meid sadamas, ja läbi sügava liiva rändasime koolimaja poole, kus koosolek pidi peetama. Koolimaja ruum oli väga väike ja rahvahulk suur, ja nii meie otsustasime ka selle koosoleku pidada väljas. Oli auline tund. Koosolek mõõdas aina suurenevas ärevuses. Laulud lõlased, tunnustis anti, ja kui Jumala sõna kuulutati, oli hämarus muutunud pimeduseks. Kuid rahvas püsis paigal ja kuulas tähelepanelikult.

Kui tänuõied olid kõik! Suruti meie käsi ja paluti meid varsti tagasi tulla. Ja kui paat liikus rannalt, oli kogu küla tulnud meid saatma. Kümned ilusad lam-

oled põlanud Jojakimi, sellepärast et ta tarvitas nuga Jumala sõna katkilõikamiseks. Sul ei ole halastust nendele, kes ei tunnista armast vana raamatut. Aga kas sul on terve piibel? Kas sinu väljandes on Habakuk? Millal sa lugesid Nahumit? Kas sa tunned Obadiat? Hooletusse jäetud piibel on tühistatud piibel.

bid särasid rannal, helkivad valguskiired viiksid meie lahkumiseks. Ja varsti olime väljas valgel merel, kuna tuled vilkuskid öös, ja taevast oli süüdanud oma miljonid sõbralikke tähti. Üks laul järgnes teisele, kuna paat läbi pimeduse liikus Tallinna poole. Meie laulsime endid tööpoolest koduseks. Meie, kes sõidame elumerele taevase ranna poole, et meie lauldes läheksime edasi ja jälgiksime kõiki sõravaid tulesid, mida Issand on süüdanud inimkonnale hoiatuseks ja teerühkamiseks, ja et meie ei unustaks, et meie kohal sõravad kõik Jumala aualeid töötuse tähed.

Nüüd kui saabub sügis, loodame, et rahvas suuremal hulgal koguneb meie ruumi. Ja meie usume Jeesuse nimel õnnistatud ja võidurikast aega. Meie soov on, vöödelda Kolgata vana lipu all, kuni tuleb hommik.

Tervitusega kõigile võitlevale kristlastele Issanda sõdjate hulka! Tallinn I.-ses

R. Ahlberg,  
J. O.

### Tallinn III.

Issand on olnud tõesti häa meie vastu, seda oleme läbi elanud möödunud ajal Tallinna II korpuses. Rahvas on kogunenud meie koosolekutele, et kuulda neid „elu tõsisel sõnu.”

Tänu Jumalale! Nii mõnigi hing on tulnud läbielamusele, et „kõik vana on möödunud ja kõik on uueks saanud.” Jumal on alganud aulist päästmistööd paljude südames. Meie kiidame Jumalat kõige eest. Ja usume, et meie ei seisa võitlustes saatana vägede vastu mitte kahekesi ka tulevikuski, vaid vägede Jehoova ja meiega ja aitab edasi viia päästmistööd siin linnaosas III korpuses.

Meie usume, palume, töötame ja võidame!

H. Panso, ltn.

### Tartu. |

Oleme võinud kogeda, kuidas Jumal on meid võitlejaid varustanud uue väega kord korra järele. Võitlus Jumala asja eest on sageli tundunud äge. Pimeduse viirast saatat on mõnelgi korral piidunud takistada meie töö edu. Kuid kõigest hoolimata on Tema töö edasi läinud, keda meie esitame. Meie võiduvürst on Jeesus Kristus. Halleluuja!

Oleme kuulutanud päästmist vabas õhus kui ka meie ruumis. Inimesed on pundutatud tõesst, ja on tulnud patustest sõbra Jeesu-

se juurde andestust paludes. Mõned neist on vastu võetud prooviliikmeks ja teised jälgivad eeskujule.

„Tartu Kristusele!” Seda suurt tunnustuslauset oma osas teostades, tahame Jumala väes nimma edasi!

M. Heinonen,  
proovileitnant.

### Raporte eelposti tööst.

Päikeserikas septembrikuu on annud häid võimalusi väljaspool korpust koosolekuid pidada. Osavõtt ja huvi on olnud suur, ja Issand üksinda teab, kas külvatud tõesoona on mõjutanud päästmiseks.

Keegi mees Vormsis rääkis, et ta kunagi Helsingis on käinud Armees koosolekul, ja siis olevat üks päästesõdur tulnud ta juurde, pannud käe ta õlale ja öelnud talle, et ta vajab päästmist. See ütelus on hakanud idanema, ja ta ei saanud rahu, enne kui otsis päästmist, ja päästmine on nüüd kestnud kolmkümmend aastat.

Ristil võttis meid vastu kohalik palvemaja juhataja. Temal oli rinnas väike Armees kilp, millele olid kinkinud talle keegi Armees kapten Inglismaal. Tema seletas ka avalikult, et keegi allohvitser Saksamaal on tema vaimulik isa.

Julgustagu sarnased tunnustused päästesõdureid, kuid meie ei tohi elada ega toetada teiste tööle, vaid peame ise Vaimu juhatusel tegeuse. Ükski inimene ei päri ialgi vanemate järele vaimlist aadeldisest. Igaüks peab ise võitlema ja võitma endale hingelist õilsust.

M. B.

\*

Tõesti, tõesti mina ütlen sulle, kui keegi ei sünni ülevalt, ei või tema mitte Jumala riiki näha. Joh. 3:3. Need väga tõsised ja suurt tõde sisaldavad ja näitavad maailma õnnistegija Israeli rahva õpetajale Nikodemusele. Möödunud kahel kuul külastades meie provintse, aleveid ja teisi maakohi, olen võinud seda vääramata tõde tunnustada paljule noorile ja vanule. Nii kui Jeesuse ajal Juuda õpetajale see tõde oli läbielamata, ja see ütelus talle eluvõoras, sama võib seda märgata meilegi päevil. Tunnistades sellest eelposti koosolekul, minu enese läbielamuste põhjal, iga koosoleku lõpul võib näha inimeste nägudelt suurt igatsust selle läbielamise järele. Jumal, aita otsijaid seda leida! Olen võinud ka mõne hingega selle pärast paluda, Jumal õnnistagu neid! Halleluuja.

V. Muil, ltn.

### Korpuste aadressid.

Tallinna I korpust O. Sadama t. 11-a.

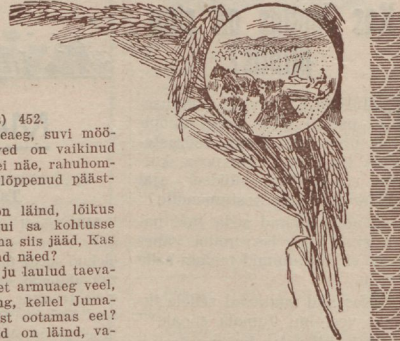
Tallinna II korpust Toom pst. 19.

Tallinna III korpust S. Pärnu mnt. 44.

Tartu korpust Tähe t. 124.



# LAULUD.



- 1.**
- I. M. (uus) 51.
1. Võin hõisata ja rõomusta, Et Jeesust usun ma, Sää! kõrges taevas üleväl Mul linna valmistand.
- Koor: Talle kiitust anname!
2. Oh ilus imeline linn, Sää! kul-last tänavad, Saan sinna ma kord ülesse Siit põrmust tõstetud.
3. Siin pole minu kodumaa, Ma võoras ilma pääl, Sest üleväl mu isamaa, Jeruusalemmas, sää!
4. Sää! Isa püha linna sees Ei öäd, et pimedust. Sää! hinged kiitvad hõitates, Ei vala pisaraid.
5. Oh vennad, õed lootuses Siin maa pääl hõisake, Mell taeva valgus paistab ees, Sää! varsti viibime.

- 2.**
- I. M. (uus) 280.
1. Taeva Isa arm mell särab Kui üks selge tuletoim, Meie hooleks väiksed lambid Ranna ääre jäe-tud on.
- Koor: Põlegu need väiksed lambid, Näitku valgust merele, Mõnda meremeest võib päästa Surmahädast tõesti.
2. Patu õõ ni paks ja pime, Lai-ned hirmsalt murruvad, Mitmaku sil-mad igatsedes Valgust näha tahavad.
3. Hoia puhta oma lambid! Mere-mees, kui seda näeb, Võib veel jõuda sadamasse: Pimeduses hukka läeb.

## AITAJA POISKE.

KUI keegi vanapoolne daam, kes oli linna ostnud mitmesuguseid väikeid asju, oli kodu- teel, hakkas sadama. Tal oli vihmavari kaasas, kuid et tal oli palju pakkeis ja tuul puhus üsna valjusti, oli tal üsna raske hoida seda üleväl.

„Tädi, lubage, ma aitan teid,“ ütles keegi pois rõõmsa näoga, võttes vihmavari ja avades selle. Siis võttis ta taskust nõõri — kasuliku asi, mis on peaaegu alati poistel käepärast — ja sidus sellega kõik daami väikesed pakid kokku üheks pakiks ja andis selle daamile viisaka kumardusega.

„Suur tänu, mu hea poiss,“ ütles daam. „See oli sinust väga kena, aidata nõnda võõrast inimesest.“

„Ei ole põhjust tänada,“ vastas poiss naeratusega. „See ei olnud sugugi raske. Mul meeldib aidata inimesi.“

Daam ja poiss lahkusid üksteisest rõõmsate südamega, sest sarnased väikesed teenistused, mis tehtud hea meelga ja viisakusega, on nagu lõhnavad lilled meie eluteel.

- 3.**
- I. M. 236.
1. Oh kuula, hing, kuis kostab sõjajalane Nüüd läbi maa ja uksett uksele. Need suured tõed, mis jutustavad hellig Sest sõjast, kuni lõpp saab patule.
- Ristitud tules Päästearmee, : : Maailma võitkem nüüd tule, verega. : :
2. Nüüd edasi! Maailm me laulu kuulgu, Kõik hinged, Jeesus kutsub rõhutuid. Ja pimeduses kostab lauluka, Viib koju rändajaid ning kadu-nuid.
3. Nii kaugele kui kõuekõmin, ka-jab Mell mures päästava armu täi- sest. Kõik mures hinged vaikselt põ- vitavad Su ees, oh Issand, oma nõ- rusest.
4. Siis, võitjad, pärast väsitavat võitlust Aupäev on koitmas, mõddas patuõõ. Me võitlussiht on — päästa hingi patust, Siis langeb saatan, tema riik ja töö.

- 4.**
- I. M. (uus) 452.
1. Lõppend lõikuseag, suvi möö- da on läind Ja palved on vaikind nüüd, Päkiste enam ei näe, rahumom- mik on tulind Ning lõppenud pääst- mise hüüd.
- Kui ju suvi on läind, lõikus salvedes sää!l, Kui sa kohtuses läed, kuidas seisma siis jääd, Kas hagina hulgas eed näed?
2. Kui on kõlanud ju laulud taeva- sest aust Ja laulud, et armuateg veel, Kas sind, patune hing, kellel Jumal- lat poind, Õõ igavest ootamas eel?
3. Kui need põhivad on läind, va- haks maailmast saand, Kõik Kuninga trondid ees sää!l, Oh, kuis kõlmas siis nende ihine laul, Laul Pääst- jale teavasel väel.
4. Ütle, patune nüüd, kas sul rah- ul on hing, Ei karda sa kohut, mis ees? Kas võib kanda su vaim eluras- kusi nüüd, Et surra võid lootuse sees?

## Adjutant ja proua V. Gorski

(diviisi sekretäri)

eriline külaskäik Rilast Tartu korpusesse.

Lauapäeval, 6. oktoobril ja pühapäeval, 7. oktoobril.

Kõiki palutakse südamiikulult osa võtta neist koosolekuteist.

- 5.**
- R. M. 198. I. M. (uus) 454.
1. Külva sa häd seemet vara elu algul, Teisi päästma tõtta, ennast ohverda. Varsti jõuab sügis, millal võidurõõmus üheskoos kõik põllult vihud kogume.
- Koor: : : Vihud kogume : :  
Võidurõõmus põllult vihud kogume.
2. Kui sa nuttes külvad elu noor- el ajal, Südanit jõud anda — Jum- tal tasub sul. Pisaraid ei ole sellel rõõmupäeval, Kui me kord kõik läe- me lõikust koguma.
3. Külva päikepaistel, ehk kui taevas pilves, Külva hoolimatla eluraskustest, Kui on valmind villi, meie valud vaikind, Viljalõikusele ruttab hingeks.

- 6.**
- I. M. (uus) 421.
1. Kindel paik minul Jeesuse Päästearmees, Et patuga võidelda sää!l. Käime vabadustel, saatan põ- geneb eel, Hingi Päästjale võidame kõik.
- Jah, Jeesu eest ma seislan vaid, Kes võitlusemõlli, tormisid, Kus Jeesus viib, ma jälgin ka, Ta eest, jah seislan Jeesu eest.
2. Mell on armastust patuse, ka- dunnu eest Ja sõdime patuga siin, Päästeseonnu mi hellig kostab kõigile nüüd, Et nad tunneks, kui hää on Ta arm.
3. Jeesus lepitab meid, suri ristil me eest Ja lunastab maailma süüd. Ties tõusis Ta siis, elab praegugi veel, Päästab kõiki, kes Temaile truid.

- 7.**
- I. M. (uus) 203.
1. Läbi maade käime väes, Vaimu- mõõka hoides käies, Võitlusestunnil pal- vetades valvame. Armu tiivul lenda- me, Hingi surmast päästame, Valgust hoida meie jõudu anname.
- Võitva Jumal-Eojaga, Kes meid pesnud verrega, Häda kaotes, Pa- tust päästes, Läbi maade käime väes.

2. Oma valgus-Issandat Kõigest hingest teenime. Tema käivarsu toob päästmist vaestele. Nad Ta rinnal toetuvad, Tema rahul maitsevad, And- estust Ta töötab halvemalegi.
3. Läbi maade hügume, Patuväge võidame, Päästjal' kiitust ikka toome hõisates. Kui siin võitlus lõppenud, Miljonid on võidetud, Näeme võitnud sõpru, kes ju läinud eel.

- 8.**
- I. M. (uus) 321.
1. Jeesu armust me laulame veel, Tema armust, mis ial ei kao. Talle verest, mis valati kord, Kuni taevas me kiidame kõik.
- Jah, ma tean, Jeesul võit, Lu- mivalgeks Ta veri meid teeb, Jah ma tean, võidame, Kui me võitle- me Kuninga eest.
2. Saavad päästajad ja puhatust kõik, Pestes eed eluallika väes. Sää! saab vabaks ja rõõmuga võib Olla haib veres maailma ees.
3. Nõnda lippude lehvides jääb Meie hõididõnaks „Pühitus“ nüüd, Kuni krooni kord saame Ta käest, Näeme Kuningat säravas aus.

- 9.**
- R. M. 133. I. M. (uus) 259.
1. Risti võttes mina lähen, Jee- sus, Sinu järele. Kui ka teatud, mahajäetud, Sinult üksik kõik ma saan. Mahajäetud ilma rõõmud, Need ei enam huvita. Tema mulle taeva avand, Temasse jään alati.
- Koor: Ainult Sinuga ma lä- hen, Jeesus, mu eest surid Sa, Kui ka kõih Sind maha jätvad, Jään Su järele üksinda.
2. Maailm järu nüüd selja taha, Sulle võõras oli ta. Sõbrad küll mind jätsid maha, Lähen ainult Sinuga. Oma armupliki saada, See meid astund soojendab. Kui ka Pimedasse astun, Sa mu teed siis valgustad.
3. Oigu kannatused rasked, Need mind ligi tõmbavad, Kui ka südames on valud, Taevavaruh annavad. Mida- gi ei tee mul kahju, Kuni oled ligi mul. Ükski ei saa lahutada, Sinu sees kõik täiuslik.

## „SÕJAHUU“ VÕITLEJATE AUNIMESTIK.

Nr. 62. — September 1934.

### Ohvitserid.

Ltn. V. Muul 75 eks., ltn. M. Heino- nen 65, ltn. A. Tennen 35, ltn. H. Panso 30, ltn. S. Muusekants 25, kapt. M. Bles 25, kapt. K. Bernadt 25, kapt. H. Elmänn 25, kapt. J. Mat- veus 25,

### Allohvitserid ja sõdurid.

Seers. F. Leemann 40, enjoy L. Bakul 30, muusek. M. Ernits 27, sekret. J. Kanter 25, seers. I. Rattik 25, muusek. A. Lepp 25, sõdur J. Tennen 25.



## Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstit oktoobris.

I. Saam.	T. 16. 18:17—30
Israeli esimene kuningas.	K. 17. 19: 1—18
	N. 18. 20: 1—17
	R. 19. 20:18—29
E. 1. 13: 1—14	L. 20. 20:30—42
T. 2. 13:15—23	
K. 3. 14: 1—14	
N. 4. 14:15—30	
R. 5. 14:31—46	P. 21. 21: 1—15
L. 6. 15: 1—11	E. 22. 23: 1—10
P. 7. 15:12—23	T. 23. 22:11—23
E. 8. 15:24—35	K. 24. 23: 1—14
N. 25. 23:15—29	T. 9. 16: 1—13
K. 10. 16:14—23	R. 26. 24: 1—11
N. 11. 17: 1—11	L. 27. 24:12—22
R. 12. 17:12—30	P. 28. 25: 1—20
L. 13. 17:31—47	E. 29. 25:23—33
P. 14. 17:48—58	T. 30. 25:35—42
E. 15. 18: 1—16	K. 31. 26: 1—12

## NÄDALA PALVEAINED.

- Okf. 7. Vaesed ja töötud.
- „ 14. Meie oma korpus ja piirk.“
- „ 21. Hollandi Ida-India ja töö pidalitõbiste keskel.“
- „ 28. Rõhutud ja mahatallatud.“

„SÕJAHUU“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 kr., ½ a. L10 kr. Üksiknumber 15 snt. Vastutav toimetaja: envoir I. Bakul. Väljaandja: Päästearmee. O.-ü. „Vaba Maa“ trükk.